

Sygn. akt II K 303/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Wyszkanie w II Wydziale Karnym w składzie :

Przewodniczący : SSR Tomasz Królik

Protokolant: st. sek. sąd. Piotr Długoborski, Natalia Tkaczyk

w obecności Prokuratora: Wojciecha Szmitko, Katarzyny Kozłowskiej - Szmitko

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2015r. i 27 października 2015r. sprawy **K. G.** s. M. i A. z d. P., ur. (...) w Ł.,

oskarżonego o to, że w dniu 20 lutego 2015r. ok. godz. 09:40 w msc. P., gm. W., woj. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując pojazdem V. (...) nr rej. (...), jadąc od strony W. w kierunku Ł., nie zachował należytej ostrożności podczas wykonywania manewru zawracania, w wyniku czego zjechał drogę prawidłowo poruszającemu się w tym samym kierunku kierującemu samochodem m-ki R. (...) nr rej. (...) T. S., doprowadzając tym samym do zderzenia obydwu pojazdów, skutkiem czego pasażerka pojazdu V. (...) I. G. doznała obrażeń ciała stanowiących ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, przy czym jednocześnie czynu tego dopuścił się nie stosując się do orzeczonego względem niego przez Sąd Rejonowy w Wołominie w sprawie II W 407/14 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych,

tj. o czyn z art. 177 § 2 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

orzeka:

- oskarżonego **K. G.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 177 § 2 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazuje go, zaś na podstawie art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
- na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k., art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 3 (trzech) lat;
- na podstawie art. 72 § 2 k.k. zobowiązuje oskarżonego do uiszczenia na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenia pieniężnego w wysokości 5000 (pięciu tysięcy) złotych;
- na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w wysokości 540 (pięciuset czterdziestu) złotych, w tym kwotę 300 (trzystu) złotych tytułem opłaty.

Sygnatura akt II K 303/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 27 października 2015r. ograniczone, zgodnie z wnioskiem oskarżyciela publicznego, do rozstrzygnięcia o karze.

W pierwszej kolejności podnieść należy, że wyrokiem, w przedmiocie którego sporządzane jest niniejsze uzasadnienie, Sąd uznał oskarżonego K. G. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. W sytuacji kumulatywnego zbiegu przepisów ustawy karnej, zgodnie z regułą zawartą w art. 11 § 3 k.k., Sąd wymierza karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą. Przestępstwo z art. 177 § 2

k.k. zagrożone jest wyłącznie karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. Natomiast te z art. 244 k.k. karą tego samego rodzaju, lecz w widelkach od 1 miesiąca do lat 3. Z powyższych sankcji i ich wysokości wynika jednoznacznie, że surowszą przewiduje czyn z art. 177 § 2 k.k. i to na jego podstawie Sąd wymierzył oskarżonemu karę.

Sąd wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, uznając ją za adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. Nie jest to kara najniższa. Najniższą za tego rodzaju przestępstwo byłaby kara 6 miesięcy pozbawienia wolności. Natomiast w przypadku oskarżonego Sąd do dolnego progu dodał jeszcze aż jeden cały rok. Choć bowiem Sąd wymierzał sankcję na podstawie przepisu przewidującego najsurowszą karę, trzeba mieć na uwadze jednak to, że oskarżony został uznany za winnego popełnienia jednego czynu, ale wypełniającego znamiona aż dwóch przestępstw. Sąd przy wymiarze kary wziął tę okoliczność pod uwagę na niekorzyść oskarżonego. Natomiast na korzyść uwzględnił: dotychczasową niekaralność oskarżonego (k.60), to że poważniejsze przestępstwo tj. z art. 177 § 2 k.k. zostało popełnione nieumyślnie oraz że realizacja jego znamienia skutkowego nastąpiła przez spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, a nie śmierci pokrzywdzonej. Sąd wymierzoną karę uznał za sprawiedliwą. Dlatego orzeczono jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

K. G. jest osobą dotychczas niekaraną sądownie (k.60). Przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. zostało popełnione nieumyślnie, zaś to z art. 244 k.k. faktycznie zostało popełnione ale na tydzień przed upływem okresu zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego w sprawie wykroczeniowej II W 407/14. Powyższe okoliczności dały postawę do postawienia wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej, a w efekcie warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej mu kary pozbawienia wolności. Prognoza ta jest pewniejsza jeśli zważy się na to, że oskarżony wskutek wypadku sam doznał poważnych obrażeń ciała, a jego koleżance, z którą jechał, została w wyniku zdarzenia wycięta śledziona. Zatem obrażenia własne i dolegliwości z nimi związane (dokumentacja medyczna – k.110-112) będą przypominać mu o zdarzeniu i motywować do większej rozwagi podczas kierowania pojazdami mechanicznym w ruchu lądowym. Sąd określił wymiar okresu próby na 3 lata, uznając go za wystarczający do weryfikacji przedmiotowej prognozy. Dlatego orzeczono jak w punkcie 2 sentencji wyroku.

Pokrzywdzona I. G. na rozprawie oświadczyła, że nie żąda od oskarżonego żadnych świadczeń z tytułu poniesionych przez nią obrażeń ciała. Odpadła więc możliwość orzeczenia na jej rzecz od oskarżonego naprawienia szkody, czy zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na jej wniosek. By jednak kara wymierzona oskarżonemu z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie utwierdziła go w poczuciu bezkarności, Sąd uznał za stosowne wzmocnienie represyjności reakcji karnej poprzez orzeczenie wobec niego środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 5000 zł. Zważywszy na kwotę wynagrodzenia za pracę (1750 zł – k.109) brutto miesięcznie, kwota zasądzanego świadczenia nie jest niska. Zatem będzie wystarczająco dolegliwa i w połączeniu z karą główną spełni swoje cele w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej. Nie powinna być również w odczuciu społecznym postrzegana jako zbyt łagodna. Dlatego orzeczono jak w punkcie 3 sentencji wyroku.

Sąd przeanalizował sytuację oskarżonego pod kątem orzeczenia w stosunku do niego, jak tego żądał oskarżyciel publiczny, środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku. Sąd uznał, że wymierzenie kary jednego roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego w wysokości 5000 zł będzie reakcją wystarczającą do realizacji celów kary. Cele te określa art. 53 k.k. i w ocenie Sądu cała rekacja karna tj. kara główna i środek karny wymierzone oskarżonemu w pełni te cele realizuje.

Trzeba mieć na uwadze, że Kodeks Karny w przepisach regulujących zastosowanie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w brzmieniu sprzed 01 lipca 2015r., ani w przypadku przestępstwa z art. 177 § 2 k.k., ani z art. 244 k.k. nie przewiduje obligatoryjnego orzeczenia tego środka, a jedynie fakultatywne i to jedynie do tego z art. 177 § 2 k.k. Z treści art. 42 § 1 k.k. kategorycznie wynika, że podstawą fakultatywnego orzeczenia komentowanego środka jest stwierdzenie, w szczególności na podstawie okoliczności popełnionego przestępstwa, że prowadzenie pojazdu przez tę osobę zagraża bezpieczeństwu w komunikacji. Sąd takich okoliczności. Takiego zagrożenia ze strony K. G. nie dostrzegł. Przypisane mu przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. zostało popełnione nieumyślnie, pierwszy raz, a nadto nie nosiło cech piractwa drogowego. Poza tym przypisany mu czyn polegał na nieostrożnym wykonaniu

manewru zawracania, a nie np. świadomym znacznym przekroczeniu dopuszczalnej prędkości, czy wyprzedzaniu na tzw. „trzeciego”. Zdaniem Sądu to zdecydowanie za mało by uznać, że prowadzenie przez oskarżonego pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym będzie zagrażało bezpieczeństwu w komunikacji. Przyjęcia takiej tezy z całą pewnością nie może uzasadniać wywołana u pokrzywdzonej dysfunkcja zdrowia.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak sentencji wyroku.